

шния ни разговоръ, зери знаишъ я . . . Каза Павелъ къмъ мене и станахъ, казахъ-легка вечеръ, -изхвъркнахъ на вѣнъ, попа слѣдъ като ги испроводи завърна се. Азъ не можихъ да се стѣрпя и го запитахъ:

— Дядо, попе, отъ гдѣ бѣхъ тѣзи момчета? . . .

— Едното е отъ с. Изворъ, Радомирско и се вика Павелъ, а другото отъ македония на име — Данаилъ Б . . .

Друга една вечеръ пакъ притупуркахъ конѣ прѣдъ вратата, попа минутно искочи на вѣнъ нѣ скоро пакъ се завърна, взѣ сѣдлото на коня и излезе, бѣше мѣсечина като денъ, тѣй щото прѣзъ прозореца се виждаше много добръ, можеше даже да се различаватъ краскитѣ на разнитѣ прѣдмети. Отъ тукъ азъ забелѣжихъ, че въ градината седѣхъ трима души, отъ които единий се виждаше да е полицейски жандарминъ, а другитѣ двама уприличихъ на Павела и Данаила, които и по прѣди бѣхъ дошли една вечеръ и вечеряхъ заедно съ насъ; при тѣхъ отиде и попа и подиръ малко се завърна и си легна, като ми каза, че продалъ коня си на единъ жандарминъ за 1200 гроша.

Не захенѣха и да потретятъ Павелъ, Данаилъ и още единъ конникъ (койго билъ отъ гр. Кюстедилъ на име Колю), съ посѣщението си. Слѣдъ като вечеряхме, почнахъ всички да пиятъ вино, принуждавахъ и мене да пия, като ме увѣряваше попа, че нѣма вече защо да се пазя отъ питие, тѣй като раната ми съвършено е оздравѣла,

И така като въобще се казва — първата чаша е скъпа, щомъ като прѣхвърлихме, стнадохме силни и умни, нѣмаше втори като насъ. Мѣжду другитѣ разговори и джюмбюше (голям) Колю каза:

— Ежте и пийте дружина, ала се не забравайте; ний не се събрахме само да приемъ и се вѣселимъ, нѣ и работа да вършимъ.